

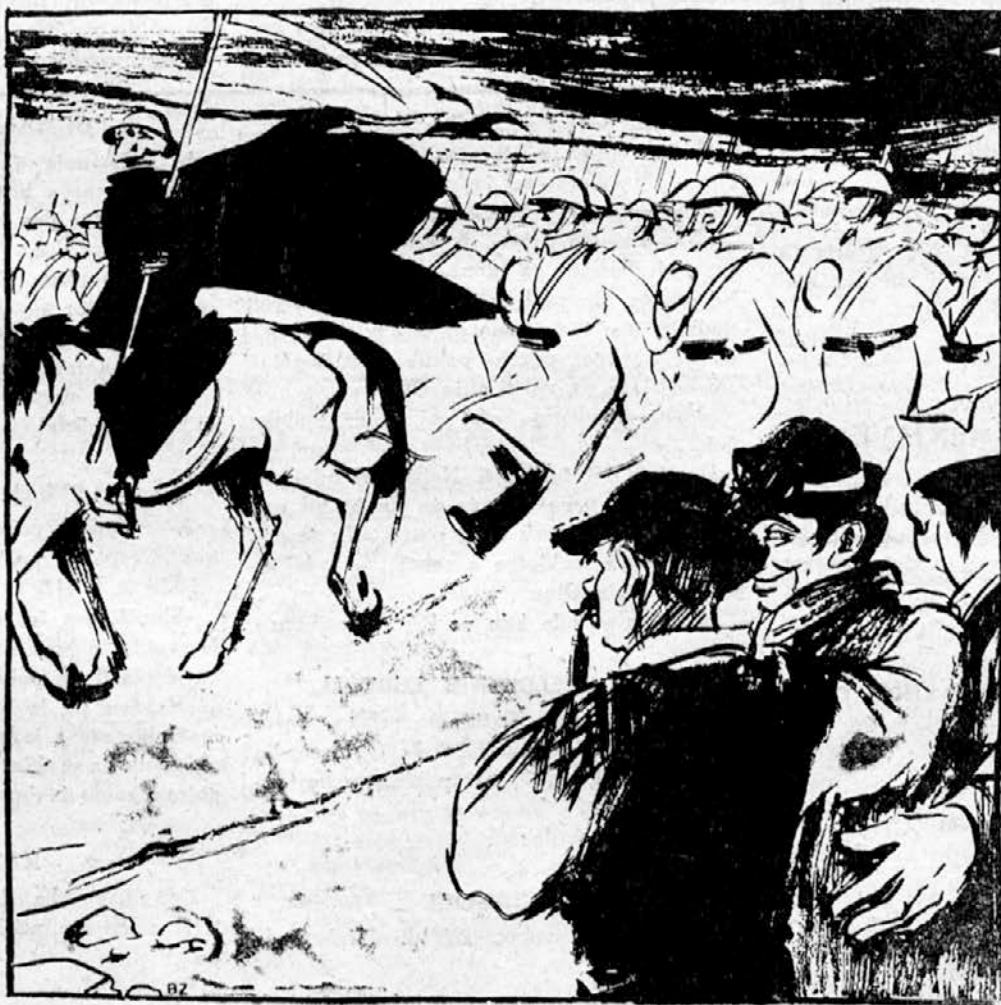
TOI-LIST

LETO IV.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 5 a

Trije, ki stoje ob strani:

»Glej, jo, kak mimo gre,
še ne pogleda me,
še ne pogleda me,
božje dekle...«

(Dostl pa žre...)

Tednik »Toti list« izhaja redno vsako soboto. — Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrletno din 15.—. — Tekoči račun pri poštnečnem uradu v Ljubljani, števil. 10.644. — List naročajte pri: Upravi »Totega lista«, Maribor, Aleksandrova 30. — Izdaja in urejuje: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova 30. — Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na urednikov naslov. — Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Naročniki!

Vsem, ki še dolgujejo naročnino, dostavimo v kratkem položnice s prošnjo, da jih nemudoma izpolnijo in odpošljejo denar na naš čekovni račun. S tednikom imamo visoke izdatke, krili jih bomo, če nam bodo vsi naročniki redno plačevali naročnino. Lista kljub splošni draginji nismo podražili, tudi na karte zaenkrat še ne bo, zato lahko upamo, da boste z njim postopali vsaj tako kot z vsakdanjim kruhom, to je, da ga boste redno plačevali.

PRAVIJO,

da **odjuga** ne prinaša nič dobrega. Prav, vprašamo le, če si morda kdo od **severa** kaj boljšega obeta? — Če ostanemo takole v sredi, bo menda še najboljše.

UGODNE ZAMENJAVE

Kamele bi zamenjali za nekaj žiraf. Potrebujemo jih vsled daljših vratov in večje gibčnosti pri naših izvidniških pohodih v svrhu sestavljanja senzacij.

Vroč pesek in mrzel sneg bi zamenjali za mehke pernice.

Časnikarji agencije »Bela rasa«.

V AFRIKI

bobnajo na bobne. Tudi pri nas bobnajo na bobne. Toda v Afriki bobnajo bobnarji, pri nas pa — eksekutorji.

SMOLA, KAMOR SE OBRNE.

»Ali ste dobili posojilo?«

»Nisem. Pri prvi posojilnici so rekli, da me premalo poznajo, pri drugi pa, da me preveč poznajo.«

LJUBITELJ OTROK.

»Brez otrok sploh ne bi mogel živeti.«

»Potem ste pa gotovo oče številne družine.«

»Ne, pač pa sem zdravnik za otroške bolezni.«

NEK MODRIJAN

je odkril, da je psihoza vzrok draginji. Ljudi se menda enostavno poloti psihoza draginje. Vsi mislijo, da morajo biti stvari dražje. Špekulanti se nekaj časa upirajo tej psihozi, ko pa vse nič ne pomaga, ustrezajo ljudem, ki se jih je bila polotila. Toda ljudem nikoli ne ustreže! Ko je psihozi ustrezno, se pa začno jeziti na špekulante.

»**NEVERJETNA PRIMITIVNOST**«, je vzkliknil tujec, ki je opazoval naš železniški promet, »osebnih vlakov skoraj ni videti, ti Balkanci so kar s tovarnimi vlaki zadovoljni.« Mož je bil prepričan, da se v naših tovarnih vlakih vozi mili narod...

SMOLA.

Stražnik: »Kaj imate morda toliko sovražnikov, da so vas v tej ulici neznanci že trikrat napadli?«

»Ne, sovražnikov nimam, pač pa sem zelo podoben davčnemu eksekutorju.«

NEPRIJETNO VMEŠAVANJE.

Kadar vprašate starega Groga, kako je bilo v Mariboru, se vedno zadovoljno namuzne in pripoveduje svoj doživljaj.

»Naš vlak se ustavi. Krasno dekletce na peronu! Maribor ga pihne, dobro se začne. Nenadoma me zagleda in se mi v zadregi smehlja. Jaz ji prijazno pokimam, nakar mi da že kar čez ograjo poljub. In šepeta: »Kako si se pa vozil, stric Oton?«

»Daj«, odgovorim, »daj mi še en poljubček...«

Drugi je bil še boljši. Najbrž bi bila postala dobra prijateljica, če se ne bi bil nenadoma vmešal nek drug potnik. Ta je povedel ljubko dekletce s seboj — bil je namreč stric Oton.

Sicer pa ni bilo kdo ve kaj v Mariboru.

PRED ZRELOSTNIM IZPITOM.

Profesor vpraša maturanta: »Kam boste pa šli po zrelostnem izpitu?« (Profesor je seveda mislil, za kateri poklic se bo odločil.)

Dijak: »V gostilno.«

V NAGLICU.

Stanovanjski zvonec zabrni. Minka odpre.

»Ali nimate slučajno kakih starih hlač?« vpraša moški glas.

»Tukaj ni nobenega moškega«, odgovori Minka nevoljno in zapre vrata.

Lenka prihiti urno iz sobe in se jezi nad njo: »Kako si vendar nepredvidna! Boš videla, da bo v kratkem vlomil v našo stanovanje.«

Minka zopet naglo odpre vrata in zakriči po stopnicah:

»Ampak ponoči je vse polno moških pri nas!«

NAPETOST

je napadla taka želja po potovanjih in spremembah bivališča, da je najela stanovanja na vseh koncih sveta. Ker se hkrati pojavlja tu in tam ter od marsikod nikakor ne mara zginiti, so ljudje vedno bolj prepričani, da je dobila — mlade.

ŽRTVE MRAZA

Nekje na Atlantiku. Hude ozeblene je dobilo več rac, namenjenih iz Amerike v Evropo. Trenutno še ne vemo, ali bodo dospele na svoj cilj mrtve ali žive.

Washington. Tukaj razsaja tako hud mraz, da je mnogim opozicionalcem vzelo dar govora in zdaj samo še kimajo.

Vichy. Tu je toliko snega kakor ga ne pomnijo že sto let. S tem v zvezi je bilo treba spremeniti nekaj ministrstev, ker pred sto leti in še pozneje, ob nastanku tretje republike, niso računali s tem, da bo letos vse zamrznilo.

DOMAČA NEVIHTA.

Iz stanovanja gospoda profesorja Peteršiljčka, znanega botanika, je bil slišati razburjen ženski glas v visoki legi. Bila je dolga, dolga pridiga, ki so ji sledili zvoki razbitega porcelana. Kmalu nato je tekel gospod profesor po stopnicah z veliko bulo na glavi. Pa ga vpraša sosed: »Zakaj pa je vaša gospa tako huda?«

Profesor: »Ljubosumna je. Pravili so ji, da sem na izletu občudoval -- fioro.«

STRAH JE VIDEL.

Jaka Korajža priteče ves zasopel h župniku: »Gospod župnik, strah sem videl.«

»Kje in kdaj?«

»Sinoči sem šel mimo pokopališča. Luna je svetila in prav dobro sem ga videl, kako se je plazil ob pokopališkem zidu.«

»Kakšen pa je bil?«

»Dolga ušesa je imel kot osel.«

Župnik ga prekine: »Potolaži se, to je bila gotovo samo tvoja senca.«

RAZLOGI.

Dva kanadska dobrovoljca se pogovarjata, zakaj sta prišla prostovoljno v Evropo.

Prvi: »Veš, nimam žene in ljubim vojno.«

Drugi: »Pri meni pa je ravno narobe. Imam ženo in ljubim mir.«

LJUBEZNIVA ŽENA

Peter Kozamurnik se je vrnil z daljšega potovanja in ljubezniva ženka ga je z veseljem sprejela. Vsa vesela mu je pripovedovala: »Vedno sem mislila nate in kadarkoli sem stopila v tvojo sobo in zagledala tvoj stari plašč na obešalniku, sem si mislila: Ah, da bi tu visel moj dragi mož!«

ŠPEKULANTOV SAMOGOVOR

Pred nedavnim smo dobili ministrstvo za prehrano.

Špekulant: »Mene naj bi imenovali v to novo ministrstvo; na prehrano se brez dvoma dobro razumem!«

Palica ima dva kraja.

Pravica je umrla, resnici pa so oči izkopali.

Prej dobiš od mrtveca besedo, kakor od bogataša dar.

Prevelika sila in prevelika prijetnost ne trajata dolgo.

Prevelika sila se sama ubije.

Rajši stokrat umreti, kakor delati žive dni tlako ponosnemu gospodstvu.

Revščina je bogatcu greh.

Silni premožni, pridni ubožni.

Siromaka povsod tepo.

Sitemu nudijo, gladnemu pa ne dajo.

Smrt stare pokosi, mlade postreli.

Tatiče obešajo, tatove izpuščajo.

Tisoč let krivice, ure ni pravice.

Trebuhi so gluhi.

Tuja šega, domača zbeiga.

Več če ima, manj da.

Več je dni kakor klobas.

Za možitev, smrt in davke nikoli ni prepozno.

Za siromakom vsak pes laja.

Zlata veriga ne da svobode.

Želodca ni moči pregovoriti ali prevpiti.

SAMOGOVOR NEUTRALCA

»Šment, kam plovemo? Stari Izraelci so malikovali zlato tele, mi pa bomo začeli čisto navadna teleta, če bo draginja tako naraščala.«

ZDRAVNIKOVA SLUŽKINJA.

Služkinja: »Prosim gospod doktor, medtem ko ste bili vi v kavarni, je prišel neki pacient. Rekel je, da ga strašno trga po ušesih...«

Zdravnik: »Ka ste mu rekli?«

Služkinja: »Naj pride jutri; za danes sem mu pa prepovedala pijačo in ukazala strogo dijetlo.«

V bombardiranem mestu

A.: »Nekaj slovenskih žena bi nam morali poslati v pomoč.«

B.: »Čemu neki?«

A.: »Na Slovenskem pravijo, da podpira žena tri ogle pri hiši. To bi pa našim hišam sedaj res prav prišlo!«

Slovenska narodna modrost

Pred menoj na mizi leži mala, v platno vezana knjiga »Slovenski pregovori, reki in prilike,« ki sta jih zbrala Franc Kocbek in Ivan Šašel in izdalo Društvo sv. Mohorja v Celju.

Knjigo mi je bil podaril prijatelj Janez Glad, s posvetilom: »V božično premišljevanje!«

Gledal sem, listal po knjigi in nisem mogel razumeti svojega prijatelja. Ko pa sem začel brati, sem ga razumel. Tudi vi ga boste, če preberete te narodne pregovore, ki sem jih dobesedno prepisal iz knjige:

Bogati postopači so pri pogači, pridni siromaki, pa pri ovsenjaki.

Bog ni dal nemu človeku vsega, ampak vsem vse.

Boljši en mir kot sto vojsk.

Cvenk večkrat pravico prevpije

Če golob med orle zajde, gotovo smrt najde.

Dohtar pravice — prijatelj petice.

Dokler konja love, mu ovska mole.

Draginja tepe le reveža.

Gospoda in zima ne prizaneseta.

Gospoda jedo, psi gledajo.

Gospoda si oči ne izkljuje.

Grdo je bežati, pa koristno.

Gredo voli k jasljam, a ne jaslji k volom.

Kadar hudobni poglavarstvo zadobe, ljudstvo ječi.

Kadar se ena ovca striže, vedo i druge, kaj jih čaka.

Kar gospoda stori krivo, kmetje plačati morajo živo.

Kdor je jačji, tlači.

Kdor meče izdira, od njih umira.

Kdor resnico gode, njemu gosli na glavi razbijejo.

Kdor se da vpreči, mora vleči.

Kdor svoj govor zataji, samoga sebe zataji.

Kdor veter seje, bo vihar žel.

Kobila takrat najbolj brca, kadar poginja.

Krivica se za mizo smeje, pravica pa se za vrati joče.

Marsikateri se s tujim jezikom pači, z domačim pa berači.

Meč tvoj, glava moja.

Med voli si je lahko pridobiti veljavo.

Milost je božja mogočnim gospodom izročena.

Nagnito drevo samo pade.

Narod brez narodnosti je telo brez kosti.

Neumen je tisti ptič, ki se svojega gnezda sramuje.

Nove postave — nove zmešnjave.

Vom, vsem dobrim inu
brumnim Slovencom, kir
v tih ferdamanih cajtih prebivate,
gnado, mir, milost inu vse
dobru, veden inu
zvejstu prosim.

Jest, kir sem
tulikanj lejt pokopan bil, sem per tim
sedašnjim času enu močnu inu straš-
nu germene inu bobnene zeslišal inu
od tehmal enkuker zaspati ne morem.

Obtu, inu pak de vom en trošt inu
navuk, kir veliku nucnega inu prid-
nega ima, pernesem, sem gori vstal
inu k vom prišel.

Inu potehmal je meni vejdeoč, de
ta hudič z nega tuvariši po zemli ho-
di, z enimi železnimi vozemi inu ti-
či, kir le-ti ene železne buče oli ku-
mare doli spušajo, de ti bozi tukaj
ozdolaj na zemli en velik jamer inu
ferdmane terpeti imajo, obtu ina
vsaki vejdti, de se nom bliža ta no-
va, ta strašniši pregrešna povuden
oli potoplene vsiga svita.

Oli ti, slovenski krščenik, imaš
hudiču inu vsem nega dejlom figo
pokazati ter imer inu vselej mirnu
inu brumnu živejti.

Vejdti imaš, lubi krščenik, de zlu-
di nje, kir z le-tejmi ričmi okuli ho-
dijo, bode v tim peklu kahal inu nje
same v eno cigansko beržolo scverel
inu jih taku štrajfal inu ferdamal.

Onu je gvišnu inu risničnu timu
taku, de ner ti zastopniši inu ner ti
žlahetniši ludi obene besede nemajo,
inu de ta zludi skuzi ene norske, ne-
čiste inu bogate požrehe govori inu
dejla.

Ti-isti ludi pak so taku silnu iz no-
tra oslipleni inu omamleni, de rajši
v nepoštenu inu morijah žive, nikar
de bi zmislili, de nje ena štrajfinga,
ta hudičev žold oli lon čaka.

Obtu en zestopen človik per nih
vseh ništer opraviti ne more, samuč
od vseh stran inu dežel ti hlapčiči
inu žolnirji vstajajo inu ništer družiga
ne mislijo, koker koku bi sujiga bra-
ta panali.

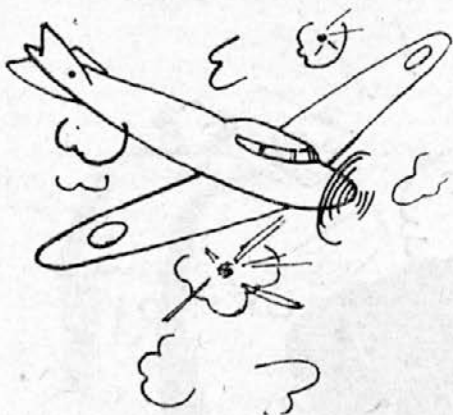
V ti viži se nom zdi, se vesvulni
svejt v eno hudičevo špelunko oli
jamo obrača inu soseb zdej je vom,
lubi slovenski krščeniki, ta vikšiši
inu brumniši zastopnost oli vučenost
potrejbna inu nucna. Amen.

V le-tejh štukih hočo jest vom te
navuke inu trošte dajati inu vi nih s
flisom inu andohtjo berite!

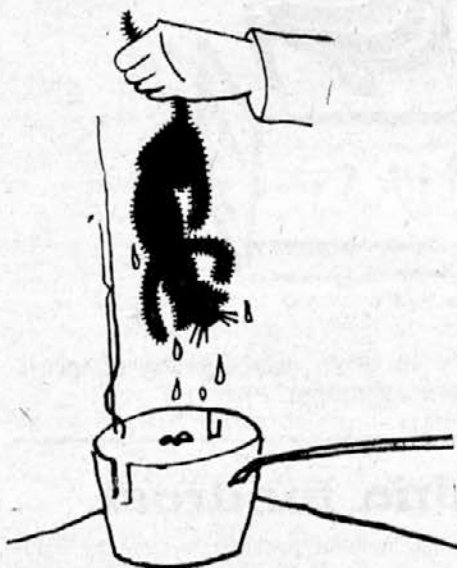
V tej drugi numari pak bode ta muj
pild. od eniga slovenskiga malarija
malan, nadrukan.

Vaš Primož Truber.

Nove ilustracije k »Cicibanu«

— »Čebelica, odkod in kam te ne-
sejo peroti?« —

— »Sem že pečenka, jest se mu-
di!«

— »Odgovori Ciciban. Kaj je
naša zadnja luč?«

NA POLICIJI.

Ves razburjen priteče neki mož na poli-
cijo in pravi uradniku: »Zaprite me, prosim,
udaril sem svojo ženo s palico po glavi.«

Uradnik: »Ali je mrtva?«

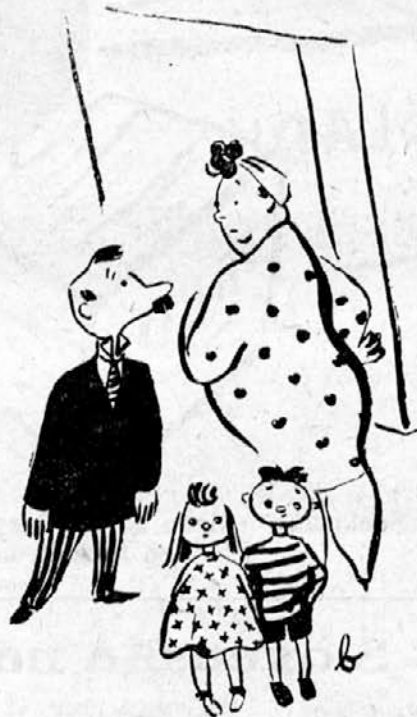
»Ne, toda pritekla bo takoj za mano.«

PRED SODIŠČEM.

Obtoženec stopi brez odvetnika pred so-
dišče. Sodnik: »Ker nimate sredstev za od-
vetnika, ali naj vam mi določimo zagovor-
nika?«

Obtoženec: »Ni potrebno, pač bi pa prosil
za dve dobri priči.«

V FAMILIJARNEM KROGU

Mož: »Že stokrat sem ti rekel, draga,
ne imenuj me 'tepec' pred otroki. Le na-
migni mi malo, pa bom že vedel.«

STROGA NEVTRALNOST

Malča Pezdir in Neža Klobasa z
Vodnikovega trga sta se skregali.
Druga drugo sta ogovarjali pri vseh
svojih znankah. Tako je Neža prišla
tudi k Mici Kovačevi in začela zmer-
jati Malčo.

Nace Kovač, slabša polovica Ko-
vačevega zakona, je nekaj časa po-
slušal to opravljanje, potem pa je
potegnil svojo ženo v stran in rekel:
»Mica, nič ne poslušaj, mi smo stro-
go nevtralni.«

IZREDEN INTERES ZA ZIDAR- STVO

opazamo med našim naraščanjem.
Ogromno število novih vajencev se
je že prijavilo v to stroko. Vzrok
tiči v dejstvu, da si obeta vsa ta
mladina izvrstno konjunkturo po za-
ključku vojne.

HALO — PREMIRJE!

Agencija »Senzacija« je izvolala sestanek svetovnih diplomatov, ki so se resno posvetovali o premirju. Potrebno je zaradi uspešnega vojskovanja. V prvi vrsti bodo ustavljene sovražnosti na morju. Preveč je že potopljenega železa, da bi ga lahko pogrešali. Ko dvignejo večino ladij in jih prepeljejo v arzenale, bodo morda priredili premirje tudi na kopenskih frontah. Zlasti tam, kjer je dosti neporabnega materiala. S tem premirjem se bo pospešil prihod pravega miru, ker se bodo še bolj zares udarili. In pri tem bodo mnogi dosegli svoj večni mir.

VPLIV FRANCOZOV

na zapadno kulturo in celo na druge narode, kljub lanskim porazom še ni izginil. Čim so se začele v Vichy-u razne spremembe in so sem ter tja lavirali z raznimi ministri, se je to poznalo skoraj v vsej Evropi. Takoj je namreč nastopila velika vremenska sprememba. Zato poleg zanimive politične preizkuševalnice dobe Francozi tudi novo vremensko hišico za vso Evropo.

DA NE ZAOSTAJAJO

za vsemi novostmi, so tudi Amerikanci začeli izdelovati balončke znamke »Demanti«. Njihovi so od evropskih toliko trpežnejši, da vzdrže plavanje preko morja, bodisi čez Veliki ali čez Tihi ocean. Ne vzdrže pa končnega pritiska in velike vročine, zato jih je že dosti počilo. Nič čudnega, ko vse na svetu poka.

Z OZIROM NA DNEVNE DEMANTIJE,

češ, da teh in teh čet tam in tam prav gotovo ni, nastane vprašanje ali in kje so sploh danes še čete. Ni pa tudi izključeno, da demantirajo prihode čet, ker prihajajo — bataljoni. Bataljon pa, seveda, ni četa.

ŠMINKANJE

Starejša sestra: »Ali Režika, kakšna pa si spet? Vsa si pomazana z marmelado. Kaj bi ti rekla, če bi se jaz tako namazala?«

Mlajša sestra: »Misli la bi, da greš v gledališče.«

MODERNI OTROCI

V šoli so se učili grško bajeslovje. Pa vpraša profesor: »Kmetič, kako se je imenoval kralj podzemlja?«

Dijak Kmetič: »Al Capone, gospod profesor!«

SODOBEN ODGOVOR.

Profesor: »Kaj je to miroljubnost, poštenje, in avičnost?«

Dijak: »Prazne besede.«

Debele in drobne

poroča agencija »Banja Luka«

RAZEN SARAJEVA

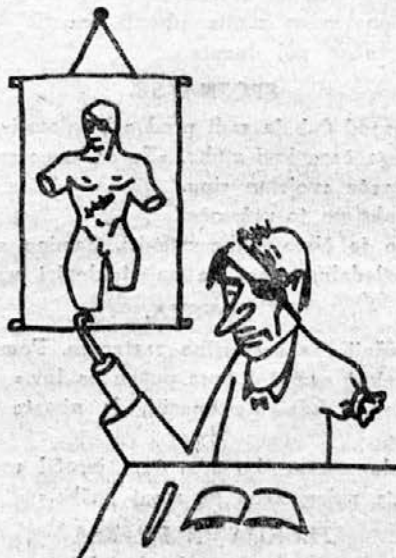
je v Bosni tudi Jajce. Tudi vanj so znesli nekateri slovenski pridobitniki nekaj pridobljenega premoženja, da se izognejo raznim nevšečnostim, zlasti pa zlobnim jezikom. Toda slovenska radovednost je poleg udarjenosti na cviček in ponižnosti znana slovenska vrlina. Zato ji tudi slovenski Jajčniki niso ušli, čeprav so se zatekli v Jajce. Ker pa iz jajc kuhamo »šmorn«, želimo, da jim ga doli ne bo manjkalo.

POLARNI RAZISKOVALCI

na Švedskem so se tudi v sedanjem času izkazali kot iznajdljivi ljudje. Ker jim pri znanstvenem delu delajo konkurenco podmornice in bombarderji, so sklenili, da ne bodo pošiljali ekspedicij na tuje. Ostali bodo doma in začeli z raziskovanjem podstrešij. Na teh poljih si obetajo dosti polarnih in aprovizacijskih uspehov. Pobudo so našli pri Slovencih. Doslej so odkrili že mnogo zalog. Raziskujejo predvsem podstrešja veleornatov. Pa tudi pri manjših pridejo na svoj račun. Prizadeti se jeze na nje, da niso pravi rodoljubi, ker ne spoštujejo njihove domovine. Tudi domovina ima razne oblike. Zdi se, da je tudi na Švedskem nekaj takih, ki poznajo predvsem — trebušček.

SODOBEN PREGOVOR

Kjer se prepirata dva, tretji izgubo ima.

Anatomija po vojni

Profesor: »To je človek na današnji razvojni stopnji. Skoro neverjetno je, da se je mogel od jamskega človeka dvigniti do take popolnosti.«

KAKO SI JANEZEK PREDSTAVLJA

operacije na Balkanu.

BANJA LUKO

je zapadel tak sneg, da je odrezana od sveta. Do zdaj, ko naša javnost čita to poročilo, se je morda tudi doli že kaj odtajalo. Upamo, da ni zmrznil noben tamkajšnji Slovenec. Njim, ki so doli, je itak včasih tesno pri srcu. Nihče od njih ni milijonar, a jih vsi imajo za bogataše. Lastniki posestev in zlatih kletj so ostali v Sloveniji. V Banja Luki so samo pionirji slovanske vzajemnosti. Pionirji so pa vedno žrtve.

Kako je Bosna že od tedaj Slovincem pri srcu, kažejo naše pesmi. Popevke pa nastajajo tudi v modernih časih:

Tam v Bosni zlati,
tam so naši brati
naložili svoj denar,
naložili svoj denar...

TOPLEJŠE VREME

je nastopilo. Meteorološke postaje predvidevajo, da bo postalo vsled tega na raznih bojiščih strahovito — vroče.

IZ NERODNEGA POLOŽAJA,

v katerega so bili zašli Francozi, se mislijo izmotati na ta način, da bodo skrbeli za menežarije svetovnim cirкусom. V ta namen prirejajo francoski vojaki lov na belega slona v Siamu.

RADOVEDNOST JANEZEK

je pobaral, če je Roosevelt morda sedaj, ko so ga ustoličili, postal koroški vojvoda...

ŽIVA SLIKA.

Pepček: »Ata, kaj je to živa slika?«

Oče: »To je oderski prizor, v katerem igralci stojijo kot mrtvi.«

— Popuščanje je znak poslednjih dni. Ne toliko seveda v mednarodnem političnem položaju, tudi ne v racah vojnih poročil, pač pa v mrazu in v — plesnih prireditvah.

— Odstavek očenaša, ki se glasi »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!«, postaja vedno bolj aktualen, celo pri takih, ki očenaša doslej sploh poznali niso. Tako vodi pomajnkje moke do vernosti...

— Neko pismo je romalo iz Maribora do Sv. Lovrenca samo 59 dni. Če pomisliš, da v takem času preletiš ves svet ravno desetkrat, šele lahko ugotoviš razdaljo, ki nas loči od Sv. Lovrenca.

— 43 vagonov suhih češpelj služi te dni nekomu baje za povečanje kapitala na špekulantski podlagi. Suhe češplje zapirajo, upajmo, da bodo tudi v tem primeru dosegle — zaprtje.

— Krvodajalce tudi iščejo. Tudi plačani bodo. Odziv bo gotovo precejšen, kajti ljudem je predobro znano, da morajo dandanes ljudje ponekod dajati svojo kri, magari tudi vso količino in to — brezplačno...

— Tudi neki občni zbor se je vršil. Hotel je sicer biti še nekaj več, ker pa bi se bil zavoljo tega lahko izcimil iz občnega zbora — obči spor, je ostal samo občni zbor...

— Pot čez hrib sv. Jožefa v Studencih je do nadaljnjega zaprta, ker se je tam otvorilo zadnje čase občinsko sankališče. Tamošnji prizadeti pešci naprošajo tamkaj sankajoče se elemente, naj jih vsaj naložijo na svoje sanke, če jim že ne dovolijo, da bi premerili cestišče z lastnimi nogami...

— Tudi zdravega humorja je še dokaj v teh bolnih časih. Zadnjič na trgu: neki mesarski pomočnik si je hotel privoščiti bednega uradnika, ker nikoli ne kupi nič mesa. Zagleda mesar uradnika in mu porogljivo zakliče: »Klanjam se, gospod Arčon, danes imam telečjo glavo! Na kar mu uradnik odvrne: »No, potem boš pa kmalu — bik postal!«

KORISTNOST ZDRAVIL.

A: »Vi ste torej mnenja, da zdravila res koristijo človeku?«

B: »Da, mojemu stricu so izredno koristila.«

A: »Na čem pa je bolan?«

B: »Bil je lekarnar.«

D. Goflja:

Komu je znano?

*Kaj bo z Londonom, Berlinom,
kaj z invazijo na Angleško,
bo li dobro to početje
ali pa slabo strateško —*

Komu le vse to je znano?

*Kaj bo Rus in kam njegova
tehtnica v bodoče niha,
komu zvesta le družica
do poslednjega bo diha —*

Komu le vse to je znano?

*Kaj bo le z angleškim levom,
bo ostal še kralj živali,
bo ostal nedotakljiv le
še ob rodni tam obali —*

Komu le vse to je znano?

*Kaj bo s Španci in z Bolgari
in še z drugimi nevtralc
bodo morda zdaj postali
i oni — krvodajalci —*

Komu le vse to je znano?

*Kaj pa turški polumesec
komu bo le on posvetil,
bo li kakor led hladen še,
ali bo požar zanetil —*

Komu le vse to je znano?

*Kaj s človeško kreaturo,
ki je bedna danes vsaka,
mar zaenkrat jo še kruhek
al' nakaznica le čaka —*

Komu le vse to je znano?

*Da nas bodo neprijazne
še zadeve doletele,
ki jih moramo prebiti
trdoživi ko kamele —*

to pa vsakemu je znano!

BRIHTEN ODGOVOR.

Janez lovi na Savi ribe. Mimo pride Tone in vpraša: »Koliko si pa že naložil?«

Janez: »Če jih ulovim še pet poleg te, ki jo nameravam zdajle uloviti, pa jih bom imel točno pol ducata.«

SPOZNA SE.

Gospod Čebula sedi pred ogledalom in od dolgega časa lovi muhe. »To so same samice,« reče svojemu sinu.

»Kako pa to veš, oče?«

»To je čisto lahko uganiti. Samice sede na ogledalu, samci pa na steklenici vina.«

LOVSKA.

»Zadnji čas sem silno raztresen. Pomislite, nekoč sem šel brez puške na lov.«

»No, in kdaj ste opazili, da nimate puške?«

»Šele zvečer, ko sem ženi izročil ustreljenega zajca, žena pa meni puško.«

TEORIJA IN PRAKSA

Učitelj: »Janezek, pojdi k tabli in napiši stavek: »O starih ljudeh govori spodobno!«

— No, zakaj pa ne pišeš?«

Janezek: »Prosim, tu ni krede.«

Učitelj: »Sakramenska baba, kam je spet spravila kredo?!«

OB SLOVESU

— Saj sem ti vedno dejal, Peter, naj bi ne jedel toliko in da bi rajši jemal praške za shujšanje!«

PRETEKLO NEDELJO

je v Mariboru vse nestrpnost pričakovalo, kaj bo. Skupina za skupino je prihajala k nam in odhajala na določeno mesto. Nekako svečano razpoloženje je viselo v zraku. In res, nenadoma je zaigrala godba in lepa povorka je krenila po naših ulicah: Povorka dragih bratov Srbov, ki so z godbo na čelu v obhodu skozi slovenski Maribor slavili svoj praznik — Bogojavljenja...

FRANCELJ KUPUJE BONBONE.

Petrov Francelj si nekaj časa ogleduje izložbo, nato pa stopi v trgovino in vpraša: »Prosim, koliko stanejo bonboni?«

»Šest velikih kosov za pet dinarjev.«

Francelj začne počasi računati: Šest kosov za pet dinarjev, pet kosov štiri dinarje, štirje tri dinarje, trije dva, dva enega in eden nič. Ves vesel reče prodajalki:

»Dajte mi prosim en bombon.«

DUŠEVNO PRIJATELJSTVO.

Silva: »Dandanes je že tako, da dobiš z inseriranjem v časopisih še najlažje moža ali nedeljskega prijatelja.«

Zlata: »Oh, tudi to že več ne pomaga. Več kakor desetkrat sem že inserirala; na »ženitno ponudbo« sploh nisem dobila nobenega dopisa, na ponudbo »duševno prijateljstvo« sem pa dobila eno samo pismo, a to mi je pisal moj papa!«

NOVOPOROČENCA.

— Možiček, tu je bil berač; dala sem mu juho in en dinar.

— Je pojedel juho?

— Seveda!

— No, potem je zaslužil dinar.

V moderni plesni dvorani

Gospa Vojna: »Sicer ne volijo dame, pa bi vseeno prosila enega izmed gospodov za prihodnji ples.«

Gospodje pri omizju: »Hvala lepa! Plesat sicer znamo, pa nam je ob kupici vina kramljanje bolj prijetno!«

KAPURJEVA SOBOTNA PRIDIGA

Dvigam se iz tal, dragi moji, da vam vsako soboto napravim pridigo, ki naj vas prepoji s svojim vonjem in vas v teh časih podpira in dela dobre. Ne bom vas sicer učil kupovati gibraltarskih delnic, ali oboroževalnih trustov, ker vem, da prav tako nimate za te stvari denarja, kot ga jaz nimam; govoril pa vam bom zato o stvarih, s katerimi si lahko pomagate, napotkov in nasvetov vam bom dal na preobilje. Včasih pa bom širil na okrog, mahal z rokami in lovil muhe, pri tem pa bom mislil vse kaj drugega; kazal bom na ponižno vijolico, a mislil na kačo, pravil bom o potici, a slišalo se bo o lačnem človeku. Tudi v politiko, umetnost, znanost, diplomacijo, strategijo pa tudi v kuharstvo bom spušil svoj nos, kajti jaz vem vse, ker sem Kapur, in če kuharji govorijo mesto o prežgani juhi o politiki, je celo moja dolžnost, da ob prežgani juhi govorim o svetovju, večnosti in zemeljskih stvareh. Tajno bom zasledoval vse dogodke, od najmanjše pesmice Komanove Mamice pa do politikov, ki pravkar ustvarjajo novo stranko, da dobe novo vlado. Od dejstva, da klorofil pomaga proti nahodu in do tega, da vsak padli vojak ne

ke države stane drugo štiri milijone dinarjev, vse bom obšel in se raztezal kot harmonika in jokati kot vijolina. Kajti jaz sem Kapur, veliki vseznalec, pravi prijatelj družin in učitelj naroda.

Te dni sem šel v kino. Vsak človek gre menda rad v kino, pa čeprav mi v Ljubljani ne vemo, kaj se prav za prav igra; kajti časopisi ne pišejo o kinematografih, kinematografi pa ne pišejo časnikom, kaj naj pišejo, da pišejo, kaj pišejo letaki, ki jih pišejo le zato, da kaj pišejo. Pa se bodo že pobotali, kajti tisk je menda sedma sila sveta, in če piše nekdo, da je neka stvar za nič, je za nič, čeprav ni za nič, kajti mi verjamemo tiskanim črkam, saj so le zato, da jim verjamemo. Torej, tako sem šel v kino in sem bil radoveden, kaj prav za prav bo. Najprej so bile reklamne slike, ki so mi povedale, da je dvajset tveganj v Sloveniji najboljših, čeprav ne izdelujejo isto stvar, potem smo se nekaj časa lovili skozi zračno reportažo o otvoritvi neke šole, kjer je nekakšen človek govoril, ko je imel zaprta usta, utihnil pa je, ko je začel govoriti — naš izum, nedosegljiva tehnika — nazadnje pa je zablestel napis, še prebral ga nisem

in že so se vrstile slika za sliko — brez teme — pri svetlih lučkah v dvorani, čudovita predstava, godba besedi, pesti in klicanja — o, še bom šel v kino, tako se še nisem zabaval. Še le sedaj razumem, kaj je soglasje odra in občinstva in se čudim, zakaj tega ne upeljeta naša dva gledališča, saj smo vendar v modernih časih in moramo vsaj v majhnem slediti kulturnim narodom. O, lep večer je bil in tako mi je bilo vroče, da sem takoj odšel pit kislo vodo. Amen.

SLIKARSKI USPEH.

»Ali ste že mnogo prodali, odkar razstavljate svoje umetnine?« vpraša obiskovalec umetniške slikarske razstave slikarja.

Slikar: »Da, še precej, med drugim tudi posteljo, mizo, omaro in dve obleki.«

Izpod Karavank

CERKVENO MIŠ

so oni dan ušli v mišnico in jo potem spravili na varno. Podgana, ki bi tudi morala priti v past, je pa popihala. Morda je zavohala, da se ji ne obeta nič dobrega, četudi ni nikogar, ki bi ji hotel zaviti vrat. Le v Kovačevo mišnico se ji ni ljubilo.

POLENOVKA.

Jeseničani, gotovo se vsi pomnite doktorja Pavlička! Nekoč nam je v razigrani družbi pripovedoval zgodbo o gospodu Trevnu. Kakor veste, se je doktor Pavliček priženil k Trevnovi hiši, ko že ni bilo več gospoda Trevena pri hiši med živimi. Vendar je ostal v hiši živ spomin na tisti dan, ko je gospod Treven nejevoljno gledal moža, ki je cepil drva. Zdelo se mu je, da se vse prepočasi obrača. Zato je prijel sam sekiro v roke. Ko je prvič zamahnil, mu je priletelo poleno v glavo. Takoj je dal sekiro iz rok.

»Meni še na misel ne pride, da bi se ukvarjal s poleni«, je dejal dr. Pavliček. »So mi pa že ljubše polenovke. Če so dobro kuhane, jih lahko dobiš v želodec, ne le v glavo. In tega ne pozabimo, da so ženskega spola.«

PROBLEM NA TEHTNICI

— »Doslej je šlo vse v redu, le kdo bo sedaj vrgel dinar v avtomat?«

Senzacija na Gorenjskem

V Vodica, kjer Johanca je krvavi pot potila, pred kratkim se senzacija je nova spet zgodila.

V tej zgodbi »gašperček« igra, bi rekel, glavno vlogo, tak »gašperček«, ki grel naj bi v tej zimi paro ubogo.

Kot kaže spodnja slika vam lastnik te »ledenice«, po »gašperčku« je višjemu lahko naslavljal klice,

saj vedel je, da so nekoč že višji naročili prav čedno peč za sobo to, in zdavnaj že dobili...

Sledil je lov za »gašperčkom«; premrzli mož pregledal vse kote je in končno res še »gašperčka« zagledal.

Pobornik — kakor vidite, je umne svinjereje, gospodove prašiče že vso trdo zimo greje.

Vsako soboto novi „Toti“

Afrika govori

Zamorc: »Kaj pa delate, ljubi otroci?«

Zamorčki: »Evropo se igramo! Danes imamo meso na karte.«

Vpliv Slovencev na svetovni rompom

Slovenci marsičesa nimamo, kar imajo drugi. Za marsikaj lahko zavidamo druge; za marsikaj smo pa lahko hvaležni usodi, da nimamo, kar drugi imajo. Svetovni rompom je že ena takih dobrot, ki si jih prav nič ne želimo. Ker smo dobrega srca, ga ne privoščimo niti drugim. Kljub naši dobroti pa nismo popolnoma brez krivde. Prav naša dobrota je kriva, da je rompom vedno večji. V današnjem svetu tudi dobrota lahko služi slabemu. Grešnikom vse služi za greh. In tistim, ki so udarjeni na moderni topovski in bombarderski rompom, tudi vse prav pride. Celo naši narodni pregovori.

Tako-le je bilo z njimi:

Tam v širokem svetu so diplomati in drugi važni magnati dolgo kuhali sedanje juho. Še preden je bila čisto skuhana, so jo ponujali marsikomu, tudi belemu medvedu. Le nam je ni nihče ponudil. Kar prav je, da so na nas pozabili. Toda ko je bilo treba juho vendarle nekomu dati in so se je vsi otepali, so se spomnili na nas. Vprašali so, če imamo kaj pretršiljčka, da bi bila juha okusnejša. Mi smo dali, kar smo lahko pogrešali. In pri tem smo po stari navadi rekli:

»Kdor hitro da, dvakrat da.«

Bolj ko pretršiljčka so bili veseli te naše modrosti. V tem našem pregovoru je vsa naša dobrota in milina. Oni tam zunaj so ga pa narobe razumeli. Takoj so udarili. Kdor je hitro dal, je res dvakrat dal. Ampak namesto pretršiljčka si tam še zdaj dele bombe in podobne čokolade. Še nikoli v zgodovini niso bili tako darežljivi. Pa 'u-di tankovestni. Čeprav so drugače vajeni.

velikanskih in dolgoletnih dolgov, si tu ne ostajajo prav nič dolžni. Mi smo pri vsem tem krivi in nedolžni. Če bi ne imeli takih pregovorov, bi ne vplivali na svetovni rompom v taki meri, pa bi se kako drugače vse skupaj zasukalo. Toda ker naš pregovor ni skuhan za bombardersko točo, temveč za pomoč bližnjemu, si umijemo roke.

Nujna pomoč

Starejši bratec: »Podvizajte se, gospod doktor! Bratec mi je požrl zadnjega kovača, jaz bi šel pa rad ob štirih v kino.«

IZ BELE LJUBLJANE

Dopisnik Cene

Ledene umetnike smo imeli te dni v gostéh. Gledalci gornjega doma so prinesli s seboj odeje, da niso bili prikrajšani na užitku. Masa je pa prestopala med predvajanjem iz ene noge na drugo. Neki umetniki se je med predvajanjem utrgala »špaga«, pa jo je hitro in skoraj neopazno zavezljala...

Ljubljancani napravijo iz vsake stvari dovtip. Nihče jim ne brani, da bi ga tudi iz snega ne napravili. Pepe in Jaka se srečata: »Jaka, že veš, kakšna razlika je med regrutom in snegom?« Jaka dolgo premišlja, pa ne ugame. »Veš, razlika je v tem, da mora regrut zjutraj zgodaj vstati — sneg pa naprej leži. To pa še ni vse, kakšna je pa razlika med cenami in cigansko godbo?« To je pa naš Jaka takoj uganil: »Za cene sem prepričan, da so ciganske — za godbo pa ne,« se je odrezal.

Nova pridobitev ljubljanskega tramvaja so reflektorji v Gradišču. Doslej je namreč šlo na tem križišču kar po domače. Sprevodnik je tekel na vogal, kjer je mahal in vpil vozniku: »Proga je prosta, potegni!« Upamo, da bodo v doglednem času reflektorji tudi funkcijonirali!...

Naši zdravniki so v skrbeh, ker ljudje silno slabo plačujejo honorarje. Pa tudi nova bolezen, nazvana »koruzitis«, jim dela preglavice. Mlademu znanstveniku se je posrečilo priti zahrbtni bolezni v okom. Dijeta in tablete belega kruha, nazvane žemlje, vse to deluje presenetljivo hitro na ozdravljenje. Samo kdo si bo lahko privoščil tako zdravljenje?

Letos so ljudje brez veselja za elitne prireditve. Elitnih plač, ki dovoljujejo poset elitnih prireditev, je v uradniškem mestu premalo. Ima pa slab obisk tudi svojo dobro stran. Razni funkcionarji in komiteji se bodo zredili, ker bodo morali pojediti vse neprodane sendviče in torte.

V ljubljanskem visokem baru nastopa nekaj predvojnih teles. Predvojna so vsled tega, ker se sedaj nihče več ne more tako zelo zrediti. Možakarju, ki prodaja rože pa svetujemo, da si poveča promet s prodajo elastike barskim plesalkam.

TEŽAVNA ZADEVŠČINA.

Janez: »Včeraj sem preletel pol mesta, pa nikjer nisem našel, kar sem iskal.«

Rafko: »Kaj si pa iskal?«

Janez: »Kredit.«

KAKO SI JANEZEK PREDSTAV-LJA,

de iz nega eden afne gunca

Najnovejši mecen

Vremena se Kranjcem le bodo zjasnila:

Mecena je novega Kranjska dobila! Slikarje, kiparje, pisatelje uboge postavil petičnež na trdne bo noge.

Pomanjkanje, skrb in glad dal boš z ramena, slavil kot Boga boš na veke mecena. Nikdár več v tujino za kruhom ne hodi, naj Muza te Tvoja le k Ivanu vodi!

Odprta za Te mu prepolna je kasa, z zlatniki obsipal može bo s Parnasa.

Kofeta, rozin in sladkorja in moke, dovolj bo za Tebe in Tvoje otroke.

Napijmo mecenu: »Nebo naj obvarje moža, ki slovenski umetnik mu mar je!«

Slovenija cela naj kliče mu: Slava! — In vendar, smejala se vsaka bo krava...

GROZNA ZGODBA.

»Gospod priča, vi ste torej bili tistega dne pri obtožencu na obisku.«

»Da, gospod sodnik. Ko sem prišel v sobo, je stal pri oknu s popolnoma belim obrazom, penast okoli ust in z nožem v roki...«

»To, to nas zanima. In kaj je storil?«

»Začel se je briti.«

PRED SODNIKOM.

»Ukradel, ne, ukradel puške nisem«, je odgovoril divji lovec, ko je stal pred sodnikom, »imel sem jo že, ko je bila še prav majhen samokres.«

Iz Kranja

NAJNOVEJŠA

Še kikeljco prodala bom, dolgove poplačala bom, in kopališče dogradim, iz vode pa kredit dobim, utrdim naš sloviti most, za šolo vržem novo kost, brez kikeljce hodila bom, se sončka veselila bom.

NESREČA ALI SMOLA?

Gospodoma, ki sta do zadnjega časa vneto delovala v raznih ustanovah, je pred leti padla na noge ogromna blagajna. Zaradi prezaposlenosti za narodov blagor sta pa nesrečo opazila šele te dni. Rešilni avto gasilske čete bi ju moral prepeljati v ljubljansko bolnišnico. Ker je pa imel »defekt«, ju je preložil na mimohitečega »Zelenega Henrika«, toda v bolnišnico še nista dospela. Smrtne nevarnosti ni, le za pacientoma je zginila sled. V času, ko pišemo to poročilo, ju še niso našli.

ZAHVALA

Akademiki raznih branž se zahvaljujejo za brezplačno reklamo, ki je pripomogla za izreden obisk akademskega plesa. Da pa kranjski akademiki ne bodo samo s plesom kazali svoje delavnosti, kanijo prirediti v najkrajšem času sledeči predavanje:

»Kako se zaželeni defekt spremeni v finančni efekt.«

»Kdaj Matija led razbija.« (Narodno-gospodarsko predavanje).

ZGODBA IZ MRTVAŠNICE

V neki novi mrtvašnici je obdukcij-ska soba tako smotrno urejena, da so si morali zdravniki pri prvi obdukciji svetiti s svečami in se greti ob skavtskem ognju.

Doktor: »Tega arhitekta bi rad imel sedajle pri roki, dokazal bi mu, da ni nesmrten!«

Senzacija v planinski koči

Prišlec: »Vlada je padla, gospoda, in tako nenadoma!!«

Gostje: »Joj, kaj bo pa sedaj? So-li že sestavili novo?«

Prišlec: »Neumnost! Tam za kočo je padla naša Vlada in si zvila nogo. V bolnišnico jo bomo zapeljali!«

Gostje: »A, tako!«

V stilu dnevnih poročil

Oskrbnica koče: »Da, da, gostje konkurenčne koče so utrpeli težke izgube na terenu, naši so se pa vrnili vsi nepoškodovani v svojo bazo...«

„Glej, upanje hodi pred nami!“

25. I. 1941. Šolska naloga, Danilo Goflja.

Lahko si mislimo, da hrani gori inenovana kitica eno jako zelo globoko in staro Resnico f njenih Nedrih, kajti jo je zbesnil malo manj kakor f srednjem veku slavnj spisatelj Primoš Trubar, a se je kljub tej Starosti ohranila še mladostno čila f naročju milega nam slovenskega naroda. Iz tega defakta je jasno in jedrnatu vun razvidno, da je, »Glej, Upanje hodi pred nami« veljalo prav tako f temnih prejšnjih stoletjih, kakor tudi f današnjem temnem stoletju. In res: Upanje hodi stalno pred nami! Človeški zarod so že pritiskale najraznolikejše nadloge: Kuga, košilice, živilske nakaznice, vojne, nekateri so prestali operacije, nekateri so prisiljeni brati moderne pesmi, nekateri so bili trikrat poročeni ia so tri tašče skoz naredili, skratka, marsikaj je prišlo čez človeški zarod, a upanje mu nikoli ni padlo f hlače.

In je tako tudi praš in je to jako zelo lepo in pričanje o visoki moralni stopinji Človeškega zaroda. Zlasti f posledajem razdobju vlada jako zelo ugodna Konjunktura za upanje. Tako rekoč bi sploh lanko smelo trditi, da dandanes Človeki sploh živijo od Upanja. Tu se vidi, kako je vse jako zelo modro urejeno na zemljekrogu da je človeku zmanjkalo moke in soli in nima njegovega lastnoročnega Proračuna tako vzgojenega, da bi si lahko pravnim potom nabavil omenjeno Hranivo, lahko živi tudi od Upanja, da mogoče čez par mesecev le pride do moke in soli. Zatorej ni treba nikomur obupati, kajti če ni enega, je pač drugo. Če ni recimo denarja, je pa upanje. Saj še čisto drugačni, mnogo »boljši človeki« živijo na upanje, pa bi reveži ne! Saj je razlika samo f tem, da boljši človek na Upanje defakčno dobi moko in sol, slabši človek pa dobi na upanje samo Upanje, da kada bo denar prinesel, bo mogoče tudi dobil dve kili na mesec. Druge razlike pa nikakor ni, oziroma je sploh ni, kajti Upanje je na eni, kakor na drugi strani in so zatorej fsi Človeki na ta način enaki. Tako je praš! Bilo srečno!

Tudi f naši hiši hodi Upanje pred fsemi. Ena soseda je šivilja! Tudi njej trda prede, kajti ji ne dajo na puf nobenih knofof. Jaz sem ji očetovsko nasvetoval, naj gre k mežnarju od stolnice, pa naj ji da vse tiste knofe nazaj, ki jih je zadnje mesece f pušico mesto dinarjev zmetala. Eni drugi sosedi upa na žajfo, zdaj si že ni dva meseca noge umil, toda upanje hodi vsekakor tudi pred njim.

Tako Upanje pričuje o visoki Moralni stopinji Slovencef. Za besedo »Moral« sicer nekateri rabijo besedo »neumnost«, toda to je neumnost!

VSE V REDU.

— Oprostite, gospod. Kdaj se bo vršila obravnava proti malopridnežu, ki vam je odnesel pol milijona?

— Je že vse v redu. Poročil bo mojo hčer.

Celjski obrazi

*Jadranske Straže naj vilhra zastava,
naj zbor vrši se celjskih eleganc,
naj se predstavlja kandidat-poslanc,
zabava, al' razstava, al' proslava.*

*Naj bo, naj pije narodna se kava,
naj stvar bo važna, naj bo firlefanc:
Povsod garà in trudi se Gerlanc,
usodi bridki pač se pokorava.*

*Napisal lahko bi debelo knjigo
o tvojem delu na kulturni zemlji.
In kaj za to dobiš v zahvalo? Figo!*

*Nikar pa tega k srcu si ne jemlji!
Tolažba ena ti ostane v sili:
Lasje se ti ne bodo — naježili.*

Mikula Letič.

I. SMUČARSKI IZLET V CELJE

ne obeta prevelike udeležbe. Razlog: draginja kuriva in uporaba smučí v ta namen.

PREGOVOR

Kdor po blatu brodi,
le — prašiče vodi.

PRI IZPITU ZA ZDRAVNIKA.

Profesor: »Ali mi lahko poveste kako sredstvo za potenje?«

Dijak: »Dal! Na primer vaša vprašanja.«

CIGANOVE ŽELJE.

Cigan hodi po sejmu. Ustavi se pred parom res lepih konj. Sam si pravi: »Ej, to so konji! Ko bi bili moji, pa bi jih prodal, pa nato ukradel in spet prodal. To bi bila kupčija.«

V RAZMIŠLJENOSTI

»Kje pa je tvoj brat?«

»Umrí je.«

»A, zato ga tako redkokdaj vidim.«

ZADNJA BESEDA.

— Zakaj se je vaša gospa soproga zaklela, da ne gre nikoli več v hribe?

— Ker tam gori ne more imeti radi odmeva zadnje besede.

NI ENO IN ISTO.

— Diskrecija in molk, to je vendar eno in isto?

— Ne, dragi sinko. Diskrecija je samo častna zadeva, molk pa je v sedanjih časih zlato.

NI DOBRO RAZUMELA.

Žena pride k advokatu po nasvet: »Moj mož me ne pusti nikamor od hiše.«

Advokat: »To se pravi, da je vaš mož trinog.«

Žena: »Bog obvari! On je kretničar pri železnici.«

NI ZAPOSLEN.

Gospodična pride v banko in vpraša vratarja: »Ali je pri vas zaposlen neki Bačar Janez.«

Vratar: »Ne, zaposlen ni, on je vendar naš ravnatelj.«

Iz Ormoža

Ne sem Nemec, ne Hrvat,
i Slovenec ne sem rad,
pola miš in pola itič,
ich bin doktor Maleritsch...

KLOPOTAJOČI BLATNIK.

Dva kolesarja vozita strogo po predpisih drug za drugim po ozki ulici. Nenadoma zakliče drugi, ki vozi za prvim: »Prijatelj, tvoj blatnik strašno klopota!«

Prednji obrne glavo napol nazaj: »Kaj hočeš?«

»Ne slišiš? Tvoj blatnik strašno klopota!«

»Kako?«

Iz polnih pljuč in trebušnih registrov pride še enkrat: »Tvoj blatnik strašno klopota!«

Tedaj pa mine prvega potrpljenje, besno se upre v pedale in zarjove nazaj: »Prav nič te ne razumem, moraš že bolj glasno govoriti, prijatelj, ali ne slišiš, kako moj blatnik strašno klopota.«

V BAKTERIOLOŠKEM ZAVODU.

Sredi kemičnih in bakterioloških preparatov, sterilnih posod in epruvet opravlja profesor Grčar svoje laboratorijske posle, ko vstopi njegov študijski prijatelj iz inozemstva v laboratorij.

Profesor se po kratkem prisrčnem pozdravu ne da motiti, temveč posveča vso svojo pozornost loncu, ki je ves obdan od goste sopare.

»Ugani, kaj imam v loncu?«

»Streptobakterije?«

»Ne.«

»Stafilokoke?«

»Ne.«

»Spirohete?«

»Ne — klobaso.«

STROKOVNJAK.

Rode: »Tvoja žena je pa gotovo levičarka.«

Martin: »Po čem pa sklepaš to?«

Rode: »Ker imaš oteklo desno lice.«

V ZADREGI.

Župnik: »No, Pavle, vesel sem, da te spet vidim doma. Upam, da si se v zaporu poboljšal. Ali si pa morda že spet ukradel kako kokoš?«

Pavle: »Nobene.«

Župnik: »Ali pa kako gosko?«

Pavle: »Tudi ne.«

Župnik: »Tako je prav.«

Nato župnik odide. Pavle pa pravi sam pri sebi: »Sem bil že v zadregi, če me vpraša tudi za raco.«

PAMETNA DAMA.

»Neverjetno, kako je ta dama pametna, — ona zna sploh vse.«

»Že, toda zato drugega nič.«

VOJAŠKO IZRAZANJE.

Narednik: »Dijak Sever! Vi imate toliko pojma o pehotnem vežbanju, kolikor kisla kumara o petju! In pri vsem tem si še upate nositi očala?«

V ŠOLL

Učitelj: »Nasledniki Mohameda so se imenovali kalifi. Kako se je imenovala dežela, kjer so vladali?«

Slavarča: »Klifornija.«

OBJAVA

Gospod Matevž Kadunc objavlja, da je razdril zaroko z gospodično Štefko Lisjakovo. —

Čestitamo! Bilo srečno!

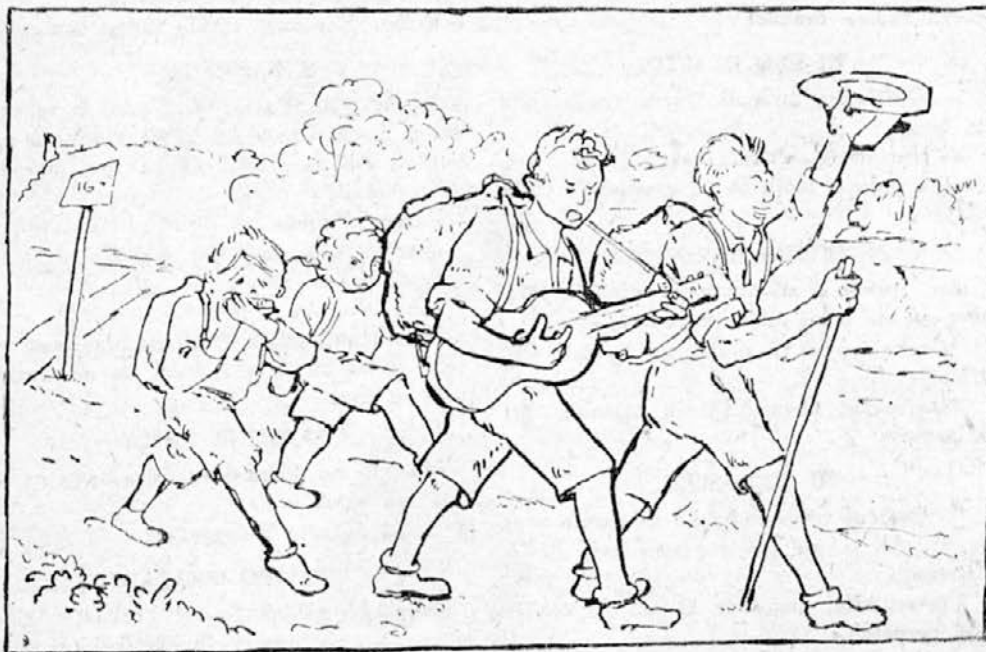
V ZADNJEM TRENUTKU

Zavarovalni agent: »No, ali hočete sedaj podpisati polo za življenjsko zavarovanje?«

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

XIII.

In junaki tega stripa —
kaj ni čedna ta ekipa? —
godejo si in pojó,
radostno na Krim gredó.

XIV.

Slava ti, svoboda zlata,
ti žitljenja ključ in vrata!
Vsem veselje z lic žari;
kje ste cveki? Kje skrbi?!

XV.

Na izanski dolgi poti
v petju jih lžanec zmoti;
mož na lojtrcah sedi,
koj obkolijo ga vsi.

XVI.

Milan z možem beseduje
in lžanec prikimuje,
Pavel, v svesti, da uspě
želja mu, na voz se pně.

(Nadaljevanje sledi.)

PLANINCI.

Klek in Matek plezata po planinah.

Klek opazi planinke, spodrsne in strmo-glavi v globočino. Matek ga hoče še zadnji trenutek ujeti... zaman! Tudi on strmo-glavi za njim.

Spodaj v ledeniški razpoki pa že sedi nekdo.

Klek in Matek — vedno družabna — se predstavit.

»Sladar«, pravi tretji.

Klek izvleče igralne karte iz žepa in vpraša: »Kdo meša?«

ČEDNOSTNO DEKLE.

Ona: »Ne, ne, dragi moj, nobenega poljuba ali druge intimnosti ne dovolim, dokler nisva javno zaročena! Jaz sem vendar čednostno dekle!«

On: »Ali to misliš resno, dragica?«

Ona: »Da! Jaz sem to vedno zahtevala.«

RIBE IZ SREDOZEMSKEGA OCEANA

poročajo, da so narastle dobave mesa in, da o kakem pomanjkanju hrane ni govora.

Agencija Prleška republika

Fitrijol so nam na karte naštimali no bi bilo vse vredti, po predpisih, samo kort še nismo dobili. Vštmano mašno tak, ka vsakšna kočja dobi pr svojem štacünori z občinskim ceglcom podrži liter na numero. Nekin pa to premalo hodi no z lüčjoj ne pridejo vün. V temi, ka bi so jo lahko na krüh namaza, če ne bi za božič zodjega pojeli, premišlovlejo no delajo poköro zato, ka so si poleti, dere še je ne bilo teko snega, ne dali potegnöti elektrike. Zäj so komej preštimaliä, v kašni kvor je celi fori, ka so Bonekov Fronček. Boğ jin daj düši toplo, prezacajta düšo spüstiti. Oni bi pa lahko z rükkzokon šli no v Lotmeiki elektrike spoküpili za vse, ka bi jo tuta do vuzma žgali. Vekonedlčari so bol flisik, da so cügi bol büzik, pa so si že vjesen pristelali elektriko. Bomo pač k jin probali koga poslati, ka bi nan je bor za en cekar posodili...

Bilo je v cajngah, ka so se naprošali eska žogobrci letos neskazoli, kak bi se za veko marproško pürgo šika'o. Žmetno no z žalostnim srcem to kcoj gledimo tüdi mi v Prleški republiki, da je Marprok pač v štajerskoj no se štajerska kcoj k Prlekiji nasloja pa se tak tüdi nas tiče, kaj se tan küha no peče. Zato smo v naši republiki sklenoli no odločili: »Vsi Prleki moškega pokoleja, ker so na glosi, ka mojo trde keblache ino vejo flisik bežati pa tüdi koga pošteno po piskri kresnoti, do se mogli žogobrc navčiti igrati! Novi zakon veže vse pajbore no čehe do šezdesetega leta, punomoč pa de doba, kda do prezident s počitnic prišli no polec gor pod zigl prtisnoli. Vemo pa, kakšna je to igra; zato bomo Tomažekov sanatorjom prenarodli no povekšali, če bi gda Marporžani k non na prijatelsko tekmo prišli... Verjemo, ka de se vse lepo razgibalo. Naredli bomo Prleško ligo, za lobanje po ekstra tekme vün razpisali. Žogo mamo dobro, čeglih je bol na štiri vogle okrogla. Prnesli so jo Protinov Mihoļ, ker so zdaj pri nas v pežjoni, pred pa so bili v Marprogi med policajami no so jo študentom v parki zarubili. Če pa de se nan do spoletja razpočila, pa mo itak do tečas že zadosta tikvi gor pripuvali...

Dobro se te ali vsi mete do druge sobote! Polikarp Zbade.